

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

PAVELDĖTOJAI

BRONWYN SCOTT

AISTRINGASIS
LOŠĖJAS
VENECIJOJE

Knygute.lt

Bronwyn Scott

**AISTRINGASIS
LOŠĖJAS
VENECIJOJE**

Keturių knygų serija
„Paveldėtojai“
Trečia knyga

Versta iš Bronwyn Scott,
Rake Most Likely to Seduce, 2015
© Bronwyn Scott, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Ana Gorbatova, dizainas, 2018

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0395-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

~1~

„Antverpeno“ viešbutis, Doveris, 1835m. kovas

- Žalty! Na, tau ir sekasi!.. - negalėdamas patikėti suuzgė priešais Nolaną Grėjų kitapus stalo sėdintis vyras. - Jei išmesi dar vieną kozirį, aš...

- Ką? Perkirsi mane perpus? Nušausi? - Nolanas Grėjus švystelėjo ant stalo kortą - ne ką kita, o dar vieną kozirį, su tokiu atsainumu, kuris bylojo, kad grasinimai jo sveikatai ir gerovei per naktinius lošimus jam įprasti.

Priešininkas kilstelėjo, jo grėsmingas pavidas stūksėjo viršum stalo. Per vakarą patirti nuostoliai ir Nolano nerūpestingumas kurstė jo įniršį.

- Kai sekasi taip kaip tau, tai jau nebe sėkmė. Tai apibūdinama kitu žodžiu, - išsiviepė vyras, pasirengęs šokti per stalą ir kibti Nolanui į atlapus.

- O kaip tu tai pavadintum? - Nolanas atsilošė krėse nesiteikdamas stotis. Budriomis akimis įvertino priešininko jėgas - pastarasis atrodė dviem stonais už jį sunkesnis. Muštynės

būtų nelygios, tačiau iki jų neprieis vien todėl, kad arba vyriškis temoka gerklę laidyti, arba vietoj kumščių bus išsitraukti šautuvai. Nolanui buvo tekę matyti tokių ir anksčiau; tiesiog jis nesitikėjo sutikti vieną jų šįvakar. Nereikėjo taip apsigauti, čia juk Doveris, o ne elegantiškas Londono lošimo klubas, kur džentelmenai laikosi garbės kodekso.

- Žinau, kaip aš tai vadinu, - toliau niurzgė vyras ranka modamas kitiems dviem su jais sėdintiems lošėjams. - Ir tu žinai, kaip tai vadinti.

Prastas sąjungininkų pasirinkimas, mintijo Nolanas. Kiti du žaidėjai atrodė nenusiteikę veltis į konfliktą - ne tiek daug abu ir pralošė.

- Ne, nežinau. Gal malonėtum paaiškinti? - spaudė Nolanas norėdamas pamatyti, kiek toli drįs eiti jo priešininkas. Pasirodė toliau, negu Nolanas tikėjosi - išsisukti jam liko vos akimirka.

Vyriškis stryktelėjo per stalą, tačiau Nolanas buvo greitesnis. Užteko vikraus riešo krustelėjimo, ir jo delnan iš slaptos kišenės rankovėje įslydo grakščios peilio kriaunos. Jis prispaudė ašmenis vyrui prie kaklo naudodamasis jo paties puolimo jėga. Dabar pats laikas parodyti galią, jeigu nori išvengti tolesnių nemalonu-

mų. Kiti lošėjai atsargiai atsitraukė su krėsiais taip parodydami nenorį dalyvauti peštyne.

- Vadini mane sukčiumi? - šaltai paklausė Nolanas, - jis neturėjo laiko tokiems dalykams. Kur Arčeris? Vos prieš akimirką buvo čia; Dievas mato, Nolanui dabar praverstų palaikymas. Juk negalėjo Arčeris išeiti be jo. Paryčiais jie turėjo susitikti su Havilandu ir Brennanu prieplaukoje ir sėsti į laivą, kuris nuplukdys juos per Lamanšą.

Nematydamas prasmės eiti į lovą, kai tuoj vėl reikės keltis, jis nė negulė. *Visą nelemtą naktį.* Bet štai kuo tai baigėsi: vietinis Doverio kortuotojas pasišovęs iškviesti jį dvikovon - paskutinį vakarą Anglijos žemėje. Jeigu Nolanas pavėluos ir jie nespės į laivą, Havilandas jį užmuš.

Gindamasis arba bandydamas išvengti aštrių ašmenų, vyriškis kilstelėjo smakrą.

- Velniškai teisingai - aš sakau, kad tu sukčius.

- O aš sakau, kad tu nemoki pralaimėti, - lygiai taip pat karštai atkirto Nolanas. Ne pirmas kartas, kai taip nutinka. Lošimas per ilgus metus pasidarė nuobodus: loši, šiek tiek išloši, tada išloši nepadoriai daug, stoji dvikovon, ir

vėl viskas iš pradžių. Jis vylėsi, kad prancūzai, kurie garsėjo kaip aistringi lošėjai, lengviau susitaikys su jo gebėjimu išlošti. – Ar spręsimė šį klausimą kur nors kaip džentelmenai, ar atsiimsi savo žodžius? – greičiau nei po valandos Nolanas turėjo atsidurti priepilaukoje. Pro aukštus viešbučio langus matė kelkraštyje sustojant karietą – savo karietą. Galbūt, jeigu pasiskubins, pavyks į tą laiką įsprausti dvikovą. O gal reikia tiesiog nešti kudašių, nors mintis, kad leis šiam vyrui, kuris išvadino jį visokiais žodžiais, išsisukti nenubaustam, Nolanui atrodė nepriimtina. Jis tik skaičiavo kortas. Aštrus protas – ne nusikaltimas.

Aplinkui ėmė būriuotis žmonės, nors buvo ketvirta ryto. Kartu su miestu pakirdę darbininkai plūdo į viešbutį pradėti rytmetinę paimainą arba su nešuliais. Ar ne šito jis norėjo išvengti – nekristi niekam į akis? Skandalas išvijo Nolaną iš Londono; sūnaus nešlovė galutinai pribaigė tėvą.

Nolanas nuleido peilį, stumtelėjo priešininką, ir tas aukštiekninkas išsitiesė ant stalo. Metęs pasibjaurėjimo kupiną žvilgsnį, jis susižėrė laimikį kišenėn.

– Neverta teptis rankų.

Kuo greičiau jis išsinešdins iš Anglijos, tuo

geriau, bet ne su tokia gaida jam norėjosi išvykti. Bent jau mažai tikėtina, kad tėvą pasieks gandai, jog kelios akimirkos iki išplaukiant laivui jo sūnus dar dalyvavo dvikovoje. „Antverpeno“ viešbutis - ne tokia vieta, kurioje lankytųsi jo tėvas.

Nolanas jau buvo kone pasiekęs duris, kai pabudo šeštasis jausmas. Tas niekšelis nenurimo, nesuprato, kad jo buvo pasigailėta. Riktelėjęs No-lanas atsigręžė, švystelėjo peilio geležtė. Jis sugavo viešbučio sietyno, dar neužgesinto brėkštant dienai, šviesoje blykstelint pistoleto vamzdį. Nesudvejojęs paleido peilį tiesiai tam niekšui į petį. Pistoletas tarkštelėjo ant grindų, tarnautojas už stalo registratūroje negalėdamas patikėti aiktelėjo.

- Pone Grėjau, čia padori įstaiga!

- Jis pirmas pradėjo! - atkirto Nolanas. - Ir sužeistas nesunkiai. - Nolanas taikėsi atidžiai - pernelyg atidžiai. Apie peilio susigrąžinimą nebuvo nė kalbos. Jo priešininkas metėsi pirmyn, adrenalinas tą akimirką numaldė skausmą - jį pajus vėliau. Laikas dingti, antraip tarnautojas iškvies sargybą ir kils klausimų.

Nolanas nėrė į tamsų kiemą, blausioje šviesoje pamatė nuo arklidžių jo link ateinantį Arčerį. To ir reikėjo tikėtis - arklius Arčeris mylė-

jo labiau negu žmones.

- Arčeri, bičiuli! Kur buvai dingęs? Mums reikia vykti! - sparčiai berdamas žodžius ir nemažindamas greičio Nolanas čiupo jį už rankos ir nusitempė prie laukiančios karietos. - Dabar nežiūrėk, bet tas piktas vyras už mūsų mano, kad aš sukčiauju. Jis turi šautuvą ir mano gerą jį peilį. Peilis liko to vyruko petyje, bet spėju, kad jis gali šaudyti abiem rankomis. O kaip kitaip. - Nola--nas atidarė karietos dureles, jie suvirto į vidų ir karieta pajudėjo iš vietos vyrams nė nespėjus jų uždaryti.

- O! Pavyko pasprukti. - Nolanas su palengvėjimu atsirėmė į sėdynę, jo veidą papuošė pasitenkinimo šypsena.

- Kodėl visą laiką reikia bėgti? Kartais mes *galime* išeiti iš pastato kaip normalūs žmonės. - Arčeris pasitaisė palto rankogalius ir priekaištingai pažvelgė į Nolaną.

- Sakyčiau, viskas vyko gana normaliai, - paprieštaravo Nolanas.

- To, kad palikai kito vyro petyje įsmeigtą *peilį*, nepavadinčiau itin diskretišku išvykimu. - Jei Nolanas būtų buvęs atsargesnis, būtų baigęs lošti prieš dvi valandas. Kiti lošėjai būtų galėję oriai pasitraukti nuo stalo, išsaugoję

savigarbą ir bent dalį pinigų. Bet Arčeris nebūtų turėjęs galimybės išgelbėti to arklio. – Pasprukai per plauką.

Nolanas tik plačiai nusišypsojo, atrodė visiškai nepaveiktas draugo priekaištų.

– Kalbant apie laiką, kaip manai, ar Havilandas jau dokuose? – Jie buvo susitarę šįryt prie laivo susitikti su dviem draugais ir kartu pradėti kelionę po Europą. – Lažinuosi iš penkių svarų, kad Havilandas jau ten.

Arčeris nusijuokė.

– Tokiu laiku jo ten nebus. Viską sukrovė vakar vakare. Nėra nieko, dėl ko jis turėtų atvykti anksčiau. Be to, jis turi iš lovos ištempti apgailėtiną Brenano pasturgalį. Tai tikrai kliudys jiems pasirodyti laiku. – Jis ir Havilandas pažįstami nuo Itono koledžo laikų. Havilandas buvo gerai žinomas dėl punktualumo, bet jis tikrai neatvyks anksčiau, o Brenanas visada vėluodavo.

– Tai bus lengviausiai mano kada nors uždirbti penki svarai.

Tačiau Arčeris nenugirdo. Bičiulis atsilošė ir užmerkė akis.

Nolanas jautėsi pernelyg budrus, kad snaustų. Galvojo apie savo penkis svarus – išties

lengvas laimikis, tačiau Arčeriui tai nerūpi. Nolanas žvilgtelėjo pro langą – Havilandas jau bus vietoje, lažindamasis jis pastatytų dar daugiau. Galbūt Arčeris ir yra Havilando Norto geriausias draugas, tačiau Nolanas puikiai pažinojo žmones. Havilandas – karys. Niekas neiškirtų jo su ginklais. Be to, Havilandas nekantravo išplaukti. Nolanas nežinojo, kokie demonai lipo jam ant kulnų, tačiau, kad ir kaip būtų keista, mynė smarkiai ir greitai.

Iš pirmo žvilgsnio Havilando Norto gyvenas atrodė tobulas: turtingas, eilėje paveldėti titulai ir apdovanotas itin gerais bruožais. Havilandui tetrūko gulbės pieno. Tačiau bičiulis vis vien skubinosi išvykti iš Anglijos. Nors skrynios su daiktais buvo sukrautos dar vakar, jis turbūt stovėjo ten jau prieš valandą ir žiūrėjo, kaip į laivą keliamos kariatės.

Judesys už lango patraukė Nolano dėmesį. Prisimerkęs jis prasitrynė aprasojusį stiklą. Akimirką jau pamanė, kad juos seka. Ar ten lauke tas vyras? Ne, ten ne žmogus. Jis niuktelėjo Arčerį koja.

– Gal paaiškintum, kodėl mums įkandin seka žirgas?

– Galima sakyti, aš šįryt jį išgelbėjau, – su niurnėjo draugas.

- Palikai mane vieną dėl arklio? Mane galėjo užmušti! - pratrūko Nolasas.

- Tačiau tavo peilis kažkaip atsidūrė jo petyje. Puikiai susitvarkei pats, - sausai atkirto Arčeris ir žvilgtelėjo pro langą.

Nepaisant migloto ryto, kelionė iki prieplaukos neužtruko, o žirgas visą kelią risnojo paslui karietą. Nolasas išlipo lauk palikdamas Arčerį tvarkytis su gyvuliu. Pamatęs aukštą vienišą figūrą krantinėje džiaugsmingai šūktelėjo draugui:

- Ką tau sakiau?! Štai jis. Laimėjau! Pažiūrėk, jis ir dėklą atsinešė.

Havilandas patraukė draugų pusėn, ir Nolasas lengvai pliaukštelėjo jam per petį.

- Sveikas, seni. Ar patenkintas, kaip viskas sukrauta? Sakiau Arčeriui, kad būsi čia ir viskam vadovausi.

Havilandas nusijuokė.

- Pernelyg gerai mane pažįsti. Karietas sukėlė jau prieš valandą.

Nolasas džiaugėsi, kad Havilandas pasirūpino visomis smulkmenomis. Jei tie reikalai būtų buvę patikėti jam, jis būtų tiesiog susimetęs į skrynią daiktus, išokęs į laivą, o visa kita palikęs likimo valiai. Buvo kur kas spontaniškesnis

negu Havilandas ir Arčeris. Kai tenka gyventi permainingą gyvenimą, toks bruožas tikra dovana. Jis anksti išmoko vienu žingsniu pralenkti likimo kirtį, kad šiam smogus jau būtų už daugelio mylių.

Kitas pranašumas gyvenant nedarnioje šeimoje tas, kad jam nereikėjo į nieką lygiuotis, ne taip kaip Havilandui, kuris paveldės britų įsivaizduojamą rojų žemėje, arba Arčeriui, kurio šeima valdė sėkmingiausią ir brangiausią veislinių žirgų ūkį Niumarkete vien savo malonumui. Taip, jie paveldės tobulybę, tačiau visą gyvenimą privalės rūpintis, kad išsaugotų ją ateities kartoms – didžiulis spaudimas.

Nolanas nejautė spaudimo laikytis šeimos tradicijų. Vienintelis tobulas dalykas, kurį paveldėjo, buvo atmintis. Mokėjo skaičiuoti kortas, tris, jei reikės, ir keturis ėjimus, gebėjo įvertinti galimybes. Tokį paveldą galima pasiimti su savimi. Žinoma, kartu su juo pasiėmė ir daugybę trūkumų. Jų nestigo: nuo puritono tėvo, kuris tvirtai tikėjo, jog vaikams reikia bet kokia kaina įskiepyti tobulumą, iki tikrovės, kurią sukūrė toks sprendimas – šeima nematė jo dešimt metų. Vos sulaukę pilnametystės, jiedu su broliu dingo, kaip kad per vasaros atostogas – tiesiog iš viso negrįždavo namo.

Susitvarkydavo taip, kad praleistų vasaras pas draugus. Mokslai galbūt ir neprisidėjo prie jo intelekto lavinimo, tačiau išlaisvino Nolaną kitais būdais. Jis susipažino su Havilandu; tai galiausiai ir tapo jo išsigelbėjimu.

Arčeris vis graužė Havilandą, kad šis nepaleidžia dėklo iš rankų, kai Nolano mintys pagaliau grįžo į dabartį.

- Juk ir apie tai tau sakiau. Išmanau tokius dalykus - ne veltui studijuoju žmogiškąją prigimtį, - nusijuokė jis.

- Tik gaila, kad negalėjai studijuoti to Oksforde, - pajuokavo Arčeris. - Gal būtum gavęs geresnius pažymius.

Nolanas nusikvatojo. Jiedu su Arčeriu ne pirmus metus špagavosi žodžiais. Buvo gerai perkandę vienas kito būdą. Jeigu per vasarą negyvendavo Havilando namuose, leisdavo laiką su Arčeriu.

- Ką tau galiu pasakyti? Tiesa. Tai judu buvotė moksliai, o ne mes su Brenanu, - Nolanas apsidairė, supratęs, kad trūksta ketvirtojo. - Brenanas jau čia? - Laikas bėgo greitai.

- Ne, - papurtė galvą Havilandas. - Ar tikėjaisi, kad bus? Toks tu ir žmogiškosios prigimties žinovas! - įgėlė....